Faptele vorbesc

On Februarie 03, 2009

Îmbunătățește-ți capacitatea de conducere, echipându-ți potențialul cu acele „piese alerte" care te pot menține în viață.

În filmul " *Marea evadare (1963)* ", MacDonald (interpretat de actorul Gordon Jackson), îi instruia pe evadații din lagăr - anume cum trebuie să reacționeze în cazul în care, după evadare, ofițerii germani i-ar legitima la punctele de control.

- Ţineți minte foarte bine ! Nu vorbiți în limba engleză. Vorbiți numai în germană ceea ce v-am învățat eu. Ofițerii germani vor folosi un truc ca să verifice identitatea voastră. Mai mult ca sigur vă vor întreba ceva în limba engleză. Orice ar fi nu le răspundeți nimic. Prefaceți-vă că nu știți engleza.

Spre sfârșitul filmului, MacDonald împreună cu un alt evadat reușesc să ajungă aproape de granița cu Spania. Dar când să intre în autobuzul care ar fi trebuit să-i treacă granița, sunt opriți de doi ofițeri germani care le cer pașapoartele. După o scurtă conversație pe germană și după ce le-au verificat actele, care păreau a fi în regulă, unul dintre ofițerii germani folosește trucul: "Good luck".

Fericit că a scăpat atât de ușor de control, MacDonald îi răspunde ofițerului în timp ce urca în autobuz: "Thank you". Brusc, își dă seama de greșeala făcută, dar este prea târziu. Căzuse deja în capcană.

Dar faptele sunt mai de preț decât vorbele.

O clipă de neatenție l-a costat viața ! Tocmai el, MacDonald, cel care îi instruia pe evadați cum să procedeze, atenționându-i să nu vorbească sub nicio formă în limba engleză, a căzut în capcană. Cum îți explici acest lucru? Ei bine, MacDonald a fost un bun profesor pentru ceilalți prizonieri, a știut să-i instruiască, să-i îndrume și să-i pună în gardă, dar când a sosit momentul în care să pună în practică ceea ce i-a învățat pe alții să facă, a uitat pur și simplu de propriile sfaturi.

Leadership: Te implici în ceva ce se petrece în afara propriilor tale alegeri prin faptul că nu posezi noțiunea de personalizare a evenimentelor?

Lași garda jos chiar atunci când trebuie să faci pasul cel mare? Scena aceasta din film este utilă pentru a ne aminti cât de vulnerabili suntem atunci când lăsăm garda jos, și nu ne respectăm principiile de care suntem conduși. La drept vorbind, foarte mulți lideri se îmbolnăvesc grav de această boală, a „uitării", dacă pot s-o numesc așa.

Cineva spunea că premiza impactului circumstanțelor asupra atitudinilor și opțiunilor omului nu poate fi pusă la îndoială. Într-un asemenea caz am putea considera mai amplă configurația acțiunilor și faptelor supuse utilității asumate, dar și a valorii de sine proiectate în spațiul evenimentelor și circumstanțelor asupra cărora omul poate interveni.

Să nu considerăm conștiința individuală drept bază a tot ce se petrece în jur, cu o deplină încredere în factorii decizionali prielnici. Să nu facem din scopurile personale o abandonare totală în mâinile Divinei Providențe. Ci să ne îndreptăm atenția spre corectarea erorilor din

timpul goanei spre un nou început, ca o extindere a construcției existențiale.

Evenimentele pe care le organizezi pot fi personalizate prin asumarea unui rol de tip multiplayer, în care se fac echipe, se încheagă relații și se generează un sentiment de adeziune la o „poveste” care merita să fie trăită la maxim. Totodată, ele pot fi personalizate cu roluri de tip „circumstanțial” în care poziția ta devine instabilă datorită direcției imprecise și a aptitudinilor "off-road" slabe.

Leadership: Dai curs acceptării a unei cereri de intervenție în cazul unei situații extreme, dar fără să-ți validezi depedența de a controla acea situație?

A personaliza evenimentele înseamnă să atribui acțiunilor tale o valoare de tip "separare de contextul inițial de abordare a problemei", adică înseamnă să dai curs acceptării a unei cereri de intervenție în cazul unei situații extreme, dar fără să-ți validezi depedența de a controla acea situație.

Dependența de a deține controlul asupra unei situații, acest termen care ne sugerează că nu se poate "fără", creează o constrângere față de misiunea pe care ești chemat s-o îndeplinești. Iar prin această constrângere de tip "Finish what you start" îți redomensionezi o lume numai în parte congruentă cu nevoile tale adaptative. începi să depinzi de ceea ce nu știi ce te așteaptă, ancorându-ți acțiunile în apropierea de ceea ce înseamnă să supraviețuiești prin folosirea a cât mai puține resurse.

Leadershipul intervine în momentul în care te proptești cu spatele în ceva nevăzut și împingi din toate puterile în ceva ce se petrece în afara propriilor tale alegeri. Atunci când te lași copleșit de senzația stranie, rea-voitoare, experimentată de deprinderea de a te articula adecvat la context, prin care se realizează, direct sau indirect, eroarea de a omite esențialul. înseamnă să acorzi “autonomie” micului teritoriu al incertitudinii, în absența unui observator care să repare realitatea sau să creeze una nouă.

Nu poate fi vorba de acea povară a 'judecătorului" care ia decizii capitale, atâta vreme cât nu poți vedea nimic decât o imensă confuzie, atâta vreme cât nu poți da *undo* la situația anterioară.

Ca să experimentezi leadershipul dintr-un unghi mai bun de abordare, trebuie să înaintezi în "traficul" aglomerat de schimbări de situație și să ajungi la locul inițial de observație de unde se trag semnalele de alarmă în caz de derapaje. Şi să selectezi ritmurile de integrare a senzorilor de siguranță în varianta numită "neprevăzut".

Leadership: Culegi roadele străduințelor tale de a te adapta unui rol circumstanțial, în măsura în care ai tras învățăminte din reprezentările poziției tale față de impactul evenimentelor?

Asculți în mașină genul acela de muzică care te face să vibrezi? Dacă da, atunci probabil ești familiarizat cu senzația aia puternică, în goana aia de adrenalină când, ascultând anumite piese, apeși pedala de accelerație și simți că ești stăpânul tău absolut. Acesta este momentul când, nefiind blocat de nicio altă mașină, îți poți elibera la maxim potențialul.

Capacitatea ta de a te focaliza asupra a ceea ce este important să faci, este ca o piesă muzicală care te face să apeși pedala de accelerație a potențialului tău atunci când ești pus în situații alerte. Dacă te blochezi atunci când trebuie să apeși pedala de accelerație, leadershipul tău nu va lua niciodată un demaraj excelent.

Succesul tău în tot ceea întreprinzi nu va fi influențat atât de capacitatea de a te pregăti minuțios, ci mai mult de modul în care acționezi, de modul în care îți raportezi potențialul practic la nivelul de cunoștințe pe care l-ai dobândit. Adevărata ta pregătire începe cu acele cunoștințe pe care le asimilezi, dar testul desăvârșirii tale se încheie cu ceea ce știi să faci cu ele, atunci când trebuie să le pui în practică.

Dacă mă gândesc la filmul " *Marea evadare (1963)* " consider că dintre toți evadații, MacDonald, a fost veriga cea mai slabă. Chiar dacă s-a priceput să-i instruiască foarte bine pe oameni, el a fost singurul care la "proba practică" a picat. El a picat testul desăvârșirii sale !

Pune-ți la timp în mișcare sistemul propriu de funcționare, altfel riști să te trezești cu surprize neplăcute. Echipează-ți întotdeauna potențialul cu un simț practic bine pus la punct - cu acele „piese alerte" care te pot menține în viață.

Reprezentarea poziției tale față de impactul evenimentelor are ca punct de plecare o evadare dintr-o situație de insecuritate, iar ca punct de finalitate un efect de tip bumerang?

Concluzie: Ai grijă cum îi îndrumi pe oameni și ce îi sfătuiești, căci dacă ceea ce le spui nu rezonează cu ceea ce faci, s-ar putea să-ți pierzi credibilitatea și riști să nu te mai urmeze nimeni.

Source: https://neculaifantanaru.com/faptele-vorbesc.html